

Ελληνικό πορνό - Η μυθολογία και η πραγματικότητα της ελληνικής «τσόντας»

Τα πρώτα έτη της δεκαετίας του 70, είναι μια εποχή που σηματοδοτεί την έναρξη της καθόδου του ελληνικού κινηματογράφου. Την ίδια περίοδο, ένα άλλο είδος κινηματογράφου γεννιέται και σταδιακά δημιουργείται η ελληνική βιοτεχνία του πορνό.

Έχουν δημιουργηθεί οι πρώτοι «αστέρες» του είδους (μια ολόκληρη συντεχνία από τεχνικούς, σεναριογράφους, παραγωγούς και σκηνοθέτες) κι έχει αναδειχθεί μια σειρά από αίθουσες που αρχίζουν δειλά να ειδικεύονται στην προβολή της δημόσιας αρετής και στη προβολή των ταινιών με την ένδειξη «αυστηρώς ακατάλληλον».

Οι περισσότερες ταινίες εκείνη την εποχή διαθέτουν συνήθως δύο εκδόσεις (version). Μια «μαλακή» για την εγχώρια αγορά και μία «σκληρή» (με ένθετες σκηνές, τις λεγόμενες «τσόντες», απ' όπου καθιερώθηκε κι όρος «τσόντα» για τις ταινίες πορνό) για τη διεθνή αγορά.

Γνωστοί Έλληνες σκηνοθέτες που κάποτε γύριζαν οικογενειακές ταινίες και μελοδράματα της εποχής, είτε κάποιοι άλλοι νεόκοποι τότε στον χώρο του ελληνικού κινηματογράφου (και σήμερα πολύ γνωστοί), πρωτοστάτησαν στο είδος (συνήθως με ψευδώνυμα), όπως και ευμεγέθεις πρωταγωνιστές όπως ο Κώστας Γκουσγκούνης που έγινε γνωστός από τον ρόλο του σείζη στην τηλεοπτική σειρά «Ο Χριστός ξανασταυρώνεται» και ο Τέλης Σταλόνε (κατά κόσμον, Τέλης Μαυρογόνατος) που ξεκίνησε από «στάντμαν» σε ελληνικές ταινίες για το εξωτερικό, για να συντροφεύσουν στη συνέχεια άγνωστες Ελληνίδες και ξένες που έβγαζαν τα προς το ζην στην Ελλάδα, με τα χαρακτηριστικά ονόματα Τζοάννα ή Κατερίνα Σπάθη (καμία σχέση με την Τίνα Σπάθη, η οποία πρωταγωνιστούσε μόνο σε «μαλακό» πορνό), Μόνικα, παίρνοντας ένα χαρτζιλίκι για γυρίσματα στις ακτές του Σαρωνικού.

Το ελληνικό πορνό μετά την πρώτη φάση του «μαλακού πορνό» (soft porn), με τον Όμηρο Ευστρατιάδη και τις τολμηρές ταινίες με την Άννα Φόνσου («Το κορίτσι και το άλογο») και τον Χρήστο Νομικό («Διαμάντια στο γυμνό κορμί σου»), άνθησε στη δεκαετία του 80 με «μέγα» δημιουργό, τον επονομαζόμενο «Berto» (το ψευδώνυμο αυτό (εκ του «ο Μπερτολούτσι της τσόντας»), αποδίδεται σε κάποιον Νάσο Σπυρή, έναν άνθρωπο που, όπως φημολογείται, έβρισκε τις πρωταγωνίστριές του στα περίξ της Ομόνοιας, αν κι αυτό το όνομα αποτελεί πιθανότατα, επίσης ψευδώνυμο).

Το είδος στη συνέχεια έκανε καριέρα στις βιτρίνες του εξωτερικού ως ένα από τα πιο ενδιαφέροντα για το φιλοθεάμον κοινό.

Η αιτία της επιτυχίας, ήταν η ποικιλία των εικόνων: Σκηνές σε νησιά, σε θάλασσες, σε βουνά, σε χιόνι και σε βίλες ανά την Ελλάδα συγκινούσαν κάποτε όλη την Ευρώπη. Φυσικά, έπαιξε τον ρόλο της και η ποικιλία της δράσης, με Έλληνες και Ελληνίδες, Αμερικανούς, Γερμανίδες, Βραζιλιάνους, ή Ελληνίδες τρανς που έκαναν και ταινίες στο εξωτερικό.

Η άνθιση αυτού του είδους του κινηματογράφου, γέννησε ένα δικό του «star system», απ' όπου ξεπετάχτηκαν και καθιερώθηκαν σ' αυτόν τον χώρο, ονόματα όπως, Κώστας Γκουσγκούνης (Ο ηδονοβλεψίας), Νότης Πιτσιλός (συνήθως έκανε τον ηδονοβλεψία), Τέλης Σταλόνε (Ο κύριος καθηγητής), Κώστας Μπόκολης (Ποιος θα πηδήξει τη γοργόνα;), Πάυλος Καρανικόλας (Εμείς οι βλάχοι όπως λάχει), Κώστας Σαμαράς (Αληθινή ηδονή), Τζίμι Μπελαρίκε (ο γνωστός έγχρωμος τύπος εξ ΗΠΑ), Κατερίνα Σπάθη (Σκύψε ευλογημένη) κ.ά.

Σημαντικό μερίδιο συμμετοχής σ' αυτό το είδος του κινηματογράφου (κατά κύριον λόγο, του «σκληρού» πορνό), είχαν και κάποιες άλλες «μορφές», λόγω της ιδιαιτερότητάς τους, όπως οι τραβεστί Αλόμα και Άντζελα Γιάννου (Ο Μανωλιός ο μπηχτής) και ο πρώτος (και τελευταίος ίσως) ομοφυλόφιλος αστέρας του είδους, Ζωρζ Τσαπέλας (το σαφώς ψεύτικο επίθετο παρέπεμπε στη γνωστή ποικιλία σύκων «τσαπέλες»), ο οποίος παρά τις ελάχιστες «σκληρές» σκηνές που γύρισε, η ιδιαιτερότητά του τον έκανε γνωστό.

Οι Έλληνες θεατές που νοίκιαζαν παλαιότερα κατά κόρον ελληνικές πορνοταινίες από τα βιντεοκλάμπ είχαν και ένα παραπάνω άλλοθι για την προτίμησή τους: το γνωστό χυδαίο χιούμορ που πλημμύριζε ηχητικά τις σκηνές, συνήθως με ντουμπλάρισμα γυναικείων και αντρικών φωνών και ατάκες που έχουν μείνει στην ιστορία στις αντροπαρέες.

Οι ελληνικές «hardcore» ερωτικές ταινίες της δεκαετίας του 80, είχαν όμως περίπου την ίδια κατάληξη με τις βιντεοταινίες την περίοδο. Όταν πέρασε η εποχή τους, χλευάστηκαν ως «σκουπίδια». Έτσι, το ελληνικό πορνό έσβησε στα τέλη της δεκαετίας του 80, παίρνοντας μαζί του ιστορίες για πρόσωπα που έφυγαν μαζί με μια εποχή και δεν μπόρεσε να επανακάμψει, παρά τους ευρηματικούς τίτλους που επινοήθηκαν αργότερα σε μετέπειτα προσπάθειες αναβίωσής του.

Παρ' όλα αυτά όμως, δύο δεκαετίες αργότερα, οι ταινίες αυτές του 70 και του 80, απέκτησαν νέο φανατικό κοινό και έγιναν περισσότερο «καλτ» από ποτέ. Το ελληνικό πορνό έγινε μουσειακό είδος αν κι αργότερα προσπάθησαν αποτυχημένα να το αναβιώσουν, ενίοτε παραπλανώντας το φιλοθεάμον κοινό, όπως με την περιλάλητη ταινία «Η εκδίκηση μιας παρθένας στα μπουζούκια». Η συγκεκριμένη ταινία διαφημιζόταν ως αυθεντική ελληνική ταινία πορνό με Ελληνίδες πρωταγωνίστριες, οι οποίες ξεσήκωσαν τη φαντασία των υποψήφιων αγοραστών της ταινίας, όταν δήλωναν ότι το έκαναν για πρώτη φορά. Έδωσαν μάλιστα και συνέντευξη σε εφημερίδα μεγάλης κυκλοφορίας (εδώ κι εδώ), ενώ η ταινία με τον έναν ή τον άλλον τρόπο διαφημίστηκε μέσα από την τηλεόραση, ακόμα κι από ιστοσελίδα δημοτικού ραδιοφώνου! Αφού ο κόσμος πείστηκε ότι επιτέλους μετά από πολλά χρόνια θα δει αυθεντική ελληνική τσόντα, συνέρρευε με «συγκίνηση» στα DVD clubs, για να αγοράσει το πολυπόθητο DVD, που υπόσχονταν την ανάσταση του αθάνατου κιτς του «παλιού καλού ελληνικού πορνό». Εκ των υστέρων βέβαια αποδείχθηκε, ότι οι «Ελληνίδες» που είχαν δώσει την συνέντευξη στην εφημερίδα (και η οποία διαβεβαίωνε για την ελληνικότητά τους), ούτε «παρθένες» ήταν στον χώρο και πολύ περισσότερο ούτε Ελληνίδες. Η μία ήταν επαγγελματίας «ηθοποιός» πορνό από την Τσεχία και η άλλη ήταν από την Μολδαβία και έκανε «βίζιτες» διαφημιζόμενη μέσα από ελληνικές ιστοσελίδες γνωριμιών. Και καθώς ήταν προφανής η αδυναμία τους να μιλήσουν καλά ελληνικά, «ντουπλαρίστηκαν» οι φωνές τους.

Η μόνη συζήτηση που προέκυπτε κατά καιρούς ήταν για το περιβόητο ερώτημα αν οι γνωστές πρωταγωνίστριες (Άννα Φόνσου, Ζωή Λάσκαρη, Μαρία Αλιφέρη, Κάτια Δανδουλάκη, Γκιζέλα Ντάλι, Ελένη Ανουσάκη, Μαρία Ιωαννίδου κ.ά.) και πρωταγωνιστές (Βύρων Πάλλης, Κώστας Καραγιώργης, Κώστα Πρέκας, Λυκούργος Καλλέργης, Ανδρέας Μπάρκουλης, Φαίδων Γεωργίτσης κ.ά.) είχαν γυρίσει ποτέ σκληρές σκηνές, κάτι που χρειάστηκε να διευκρινιστεί ενίοτε και δικαστικώς, αποδεικνύοντας ότι η παραφιλολογία για το θέμα δεν είχε βάση.

Απλώς, κάποιιοι με τη μέθοδο του μοντάζ είχαν κάνει το θαύμα τους, γεμίζοντας τις αίθουσες των λιμανιών ανά τον κόσμο και τροφοδοτώντας τις φαντασιώσεις των Ελλήνων ναυτικών, που όλοι έχουν μια ιστορία να διηγηθούν για το θέμα.

[Οι μόνες ιστορίες που φαίνεται να έχουν βάση είναι αυτές που μιλάνε για πορνοταινίες που δεν βλέπουν ποτέ το φως της ελληνικής αγοράς, με πρωταγωνίστριες κάποια μοντέλα, ταινίες που διοχετεύονται σε αγορές εκτός Ευρώπης. Είναι το τίμημα της ανωνυμίας που θέλουν να κρατήσουν μέσα σ' ένα κύκλωμα «αντικοινωνικό», ενοχλητικό και βρώμικο. Και το αποτυχημένο «ριμέικ» παραγωγών που κάποτε είχαν και κάτι τις το χαριτωμένον.]

Τις τσόντες τις παρήγαγαν και τις κινηματογραφούσαν οι διανομείς του εξωτερικού, οι οποίοι και τις μοντάραν κατά το δοκούν, πολλές φορές εν αγνοία των συντελεστών, ηθοποιών και σκηνοθετών. Αισθησιακές ταινίες της εποχής «ντύνονται» πορνό στην Αστόρια της Νέας Υόρκης και προβάλλονται στα πορνοσινεμά της ομογένειας με άμεσους καταναλωτές τους Έλληνες μετανάστες. Τότε είναι που γεννιούνται οι αστικοί θρύλοι για τα πορνό που έχουν γυρίσει διάσημες Ελληνίδες ηθοποιοί. Σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις πρόκειται για κλασική ψυχαναλυτική «προβολή»: όσο πιο ποθητή ήταν μια Ελληνίδα ηθοποιός τόσο πιο σκληρό πορνό εθρυλείτο ότι είχε γυρίσει!

Αλλά και στην Ελλάδα, παρατηρήθηκαν παρόμοια φαινόμενα, όπου κατά την διάρκεια της προβολής μιας «αθώας» ταινίας, οι ιδιοκτήτες κάποιων κινηματογράφων, κολλούσαν ενδιάμεσα και κάποιες εμβόλιμες σκηνές σκληρού πορνό, από κάποια άλλη άσχετη ταινία. Αναφέρεται μια τέτοια περίπτωση, με την ταινία «Στεφανία» του Γιάννη Δαλιανίδη, με πρωταγωνίστρια την Ζωή Λάσκαρη. Από αυτό το περιστατικό (που έκανε έξαλλο τον Φίνο) μάλλον, διεδώθη η ψευδής φήμη, ότι ο Δαλιανίδης γύριζε και ταινίες πορνό με το ψευδώνυμο «Ο μεγάλος Μπέρτο» και ότι η Λάσκαρη πρωταγωνιστούσε σε «τσόντες».

Σε άλλες περιπτώσεις, οι αιθουσάρχες κατέφευγαν και σε άλλα μέσα: «Βάφτιζαν» εκ νέου κάποιες ταινίες ερωτικού περιεχομένου, δίνοντάς τους έναν πιο «πικάντικο» τίτλο. Έτσι η τολμηρή ταινία του 1976 «Έγκλημα στη Γλυφάδα», με την Τίνα Σπάθη, έγινε «Έξι διεστραμμένες ζητούν δολοφόνο». Λεπτομέρεια: Οι γυναίκες στην ταινία, ήταν...τρεις! Αργότερα η ίδια ταινία, εμπλουτίστηκε και με σκηνές σκληρού πορνό παρμένες από ταινίες της δεκαετίας του 80.

Στα πρώτα βήματα του πορνό στην Ελλάδα, θα πρέπει να λάβει κανείς υπ' όψιν του και την πολιτική κατάσταση: χούντα και σκληρή λογοκρισία. Οι πρώτες «ένθετες» σκηνές φτάνουν στους κινηματογράφους σε ξεχωριστή μπομπίνα, που τη φορτώνουν σε ξεχωριστή μηχανή προβολής. Έτσι οι επιμέρους σκηνές προβάλλονται αιφνιδίως ανάμεσα στην κανονική ταινία, όταν ο μηχανικός

προβολής κρίνει ότι δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο από τις εφόδους της αστυνομίας. Είναι η στιγμή της αποθέωσης για ένα κοινό που μέχρι τότε χασομερά και δυσανασχετεί. Ένα ρίγος διαπερνά την αίθουσα, κάθε ήχος παύει, η έξαψη συνδυασμένη με το κλεφτό και παράνομο δημιουργούν ένα εκρηκτικό χαρμάνι. Το δέκα ή δεκαπέντε λεπτά που συνήθως διαρκεί η «τσόντα», το σινεμά μεταμορφώνεται σε ένα είδος εκκλησίας για...αμαρτωλούς...

Πηγές

klik.gr | retromaniax.gr | sex.gr | Greek erotica (απόσπασμα από το ομώνυμο βιβλίο του Βάσου Γεώργα) | Περιοδικό OZ